

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **T. M.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 25.8.2014, č. j. MSK 100814/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 10.11.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.8.2014, č.j. MSK 100814/2014, jímž bylo rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 30.5.2014 č.j. SMO/185736/14/DSČ/Dol o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů změněno tak, že ve výroku o sankci pokuta původně uložená v částce 5.500,- Kč byla snížena na částku 5.000,- Kč a ve zbytku bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno 15.10.2014, kdy jej jeho zástupce po návratu z dovolené našel ve své poštovní schránce na adrese P.1, M.11. Pokud žalovaný vyznačil na rozhodnutí právní moc dle

doručení desátým dnem uložení, postupoval chybně, neboť zástupce žalobce stanovil žalovanému k doručování elektronickou adresu, na kterou žalovaný písemnost nevypravil. Rozhodnutí tak bylo doručeno po uplynutí lhůty pro projednání přestupku.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v absenci výzvy k doplnění odvolání. Uvedl, že podal toliko blanketní odvolání a pro množství práce měl v úmyslu je doplnit na výzvu správního orgánu. Žalobce si v odvolacím řízení zvolil zástupce. Ten požádal správní orgán v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu o doručování na elektronickou adresu. Žalobci žádná výzva k doplnění odvolání doručena nebyla. Absence výzvy k doplnění odvolání představuje zásadní procesní vadu, pro kterou soud rozhodnutí zruší (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 4/2009-53, č.j. 2As 99/2010-67).

Žalobce dále namítal, že byl zkrácen na svých právech tím, že jeho zástupci nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 19.5.2014. Žalobce tak nemohl být přítomen dokazování, ani nebyl poučen o tom, kdy se bude moci seznámit s podklady pro rozhodnutí a k těmto se vyjádřit.

Žalobce dále uvedl, že k závěru, že byl spáchán přestupek, žalovaný dospěl pouze na základě shlednutí fotografie z měřícího zařízení. Žádným způsobem se však nepokoušel zjistit, zda taková hodnota odpovídá skutečné rychlosti vozidla. Ač rychloměr, který byl k získání důkazního prostředku užit, má v ověřovacím listu uveden závěr, že jej lze používat k měření pouze za dodržení návodu k obsluze, žalovaný se vůbec nevěnoval zjištění, zda tato podmínka byla naplněna. Žalobce vyslovil přesvědčení, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Žalobce pokládá za absurdní, aby jako technický laik musel sebe vyvíňovat z podezření ze spáchání přestupku, a aby sám musel prokazovat, že měřící zařízení nebylo užito v souladu s návodem k obsluze, když o tomto nic neví. Jsou to naopak správní orgány, které se s obdobnými výstupy z měřících zařízení setkávají denně a měly by být způsobilé zvážit, zda výsledek měření odpovídá požadavkům a postupům dle návodu k obsluze. Samotná fotografie z měřícího zařízení Ramer je nic neříkající fotografií s nulovou vypovídací hodnotou. Fotografie z měřícího zařízení Ramer osvědčuje rychlost vozidla teprve tehdy, pokud se správní orgán ujistí, že bylo měřeno v přímém úseku komunikace (nikoliv v zatáčce), že vozovka nebyla příčně skloněna, že úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla byl roven 22 stupňů, a že nedošlo k reflexi či jinému nežádoucímu jevu. Žalobce zastává názor, že měřící zařízení neměřilo správně, že policisté při měření postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Žalobce přiznává, že jel rychleji než povolenou rychlostí a je si vědom, že spáchal přestupek, avšak popírá, že by jel rychlostí 92 km/h nebo vyšší. Na podporu svého tvrzení navrhl výpověď svědků – policistů a důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 15.10.2014 žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo doručováno zmocněnci žalobce P. K. nejprve na elektronickou adresu X v souladu s jeho požadavkem na doručování písemností. Vzhledem k tomu, že adresát nepotvrdil převzetí písemností v souladu s § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu následující pracovní den, bylo mu rozhodnutí doručeno písemně prostřednictvím pošty na jeho adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel P. 1, M.

1482/11, kde nastala fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Následně byla zásilka vhozena do schránky. Pokud je tvrzeno, že zmocněnec žalobce se s obsahem zásilky seznámil až dne 15.10.2014 po návratu z dovolené, pak tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení okamžiku doručení, neboť fikce doručení nastává bez ohledu na to, zda se adresát písemnosti v místě doručení zdržuje. Napadené rozhodnutí tedy bylo doručeno žalobci dne 8.9.2014. Námitka žalobce je tak nedůvodná.

K doplnění blanketního odvolání byl žalobce vyzván prostřednictvím svého zmocněnce usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 1.7.2014 č.j. SMO/239369/14/DSČ/Dol, které mu bylo doručováno shodně jako napadené rozhodnutí, tedy na elektronickou adresu pro doručování X a následně na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel P.1, M. 1482/11, kde nastala fikce doručení.

K námitce žalobce, že jeho zmocněnci nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 19.5.2014, a že nemohl být proto přítomen dokazování a nebyl poučen o tom, kdy se bude moci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je průběh a způsob doručování podrobně popsán. Vyrozumění přitom obsahovalo výslovné poučení o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu bude poskytnuto v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Žalovaný poukázal na to, že při ústním jednání nebyly prováděny žádné nové důkazy, žalobce tedy nemohl být z logiky věci zkrácen na právu být provádění důkazů přítomen. Žalovaný k právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.6.2013 č.j. 1As 24/2013-28, který se zabýval výkladem § 82 odst. 4 věta druhá správního řádu a dospěl k závěru, že namítá-li obviněný z přestupku, že se nemohl vyjádřit k podkladům prvostupňového rozhodnutí před jeho vydáním, musí tak učinit spolu s odvoláním. V nyní projednávané věci však žalobce podal odvolání jako blanketní a ani na výzvu správního orgánu je nedoplnil o odvolací důvody, k žádnému z ústních jednání se nedostavil a v průběhu celého správního řízení k věci samé nic neuvedl. Žalobce nemohl být zkrácen na svých právech mimo jiné proto, že sám zůstal v jejich uplatňování zcela pasivní.

K námitce ohledně měření rychlosti s tím, že rychloměr nebyl užit v souladu s návodem k obsluze, že fotografie z rychloměru má nic neříkající nulovou vypovídací hodnotu, a že osvědčuje rychlost vozidla pouze tehdy, pokud se správní orgán ujistí, že bylo měřeno v přímém úseku, že vozovka nebyla příčně skloněna, úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla byl roven 22 stupňům a nedošlo k reflexi či jinému nežádoucímu jevu, žalovaný uvedl, že tyto námitky žalobce uplatnil až v žalobě, tedy až po skončení správního řízení, a to za situace, kdy se ani na místě samém, ani v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání k věci samé, vůbec nijak nevyjádřil. Žalovaný má za to, že na tuto situaci lze analogicky vztáhnout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 26/2012-29, tedy že „čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svoji skutkovou verzi v průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší“. Žalovaný konstatoval, že námitka žalobce je ryze spekulativní. Žalobce neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, která by zpochybňovala důkaz v podobě výstupu z rychloměru, pouze bez dalšího tvrdí, že tak vysokou rychlostí nejel, resp. že rychloměr neměřil správně a policisté nepostupovali podle návodu k obsluze. Jde o tzv. „holé námitky“, které samy o sobě

nejsou způsobilé zpochybnit provedené důkazy. Žalovaný zdůraznil, že způsob měření rychlosti z jedoucího vozidla je přitom v maximální míře automatizovaný, rychloměr je pevně zabudován v měřícím vozidle (předepsaný odklon měřícího svazku od osy vozidla je konstrukčně pevně vymezen) a obsluha rychloměru z povahy věci nenastavuje žádný další úhel měření apod., veškeré údaje pak rychloměr vyhodnocuje automaticky sám, v případě reflexe, tedy odrazu laserového paprsku od pevné překážky či jiného vozidla, či „jiného nežádoucího jevu“ by ke změření rychlosti vůbec nedošlo. Příčný sklon vozovky pak s ohledem na způsob měření pomocí laserového paprsku nemůže mít z logiky věci na výsledek měření žádný vliv. Vozidlo žalobce bylo v daném případě změřeno při jízdě v levém jízdním pruhu čtyřpruhové pozemní komunikace měřícím vozidlem jedoucím souběžně v pravém jízdním pruhu, nestřetlo se ani s vozidlem žalobce vlevo, ani nenarazilo do pevné překážky vpravo, ale pohybovalo se v jízdním pruhu rovnoběžném s jízdním pruhem žalobce. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela standardní, žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno zcela nerušeně a v celém objemu, žalovaný nevidí žádný důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný. Prosté tvrzení žalobce nemůže důkaz v podobě výstupu z rychloměru, který byl metrologicky ověřen a obsluhován k tomu proškolenou osobou, důvodně zpochybnit. Žalobcem označené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3As 29/2011-56 na projednávanou věc nedopadá. V uvedené věci šlo o rychloměr typu PolCam, který rychlost neměří radarem, ale vypočítá ji z ujeté vzdálenosti měřícího vozidla za určitý čas, a dále, zatímco v případě tímto rozsudkem řešeném účastník řízení již v jeho průběhu zpochybňoval výsledek měření konkrétními skutečnostmi, v nyní projednávané věci tak žalobce nečinil a teprve v žalobě pouze hypoteticky uvádí, jaké skutečnosti žalovaný nezkoumal. Ani toto tvrzení však samo o sobě nezpochybňuje provedené důkazy, zejména výstup z rychloměru, jak uvedeno výše.

Krajský soud za souhlasu účastníků řízení rozhodl o žalobě v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů § 75 odst. 2.s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů žalovaného a Magistrátu města Ostravy zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 15.9.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 15.9.2013 v 8:30 hodin bylo na ulici Rudná (před křižovatkou s ulicí Zkrácená) v Ostravě-Vítkovicích, směr Ostrava-Poruba, zastaveno vozidlo BMW X5 rz X, které řídil T.M. (žalobce), jehož totožnost byla prokázána občanským průkazem a řidičským průkazem. Řidič nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h v obci, a to na ulici Rudná (Autosalón Peugeot v Ostravě-Vítkovicích), zde byla vozidlu naměřena radarovým měřičem rychlosti AD9 rychlost 95 km/h, po odečtu tolerance ± 3 km/h, je rychlost 92 km/h. Řidič nerespektoval ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. K měření došlo v čase 8:29 hod., číslo snímku 8399. Oznámení je podepsáno žalobcem. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Měřící zařízení bylo obsluhováno policistou P. P. Součástí

spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla. Tatáž listina obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, specifikaci místa měření včetně časového údaje, číslo snímku z měřiče 8399, výrobní číslo radaru 04/0099, fotografie měřeného vozidla s detailem registrační značky, dále je ve spise ověřovací list autorizovaného metrologického střediska Ramet a. s. Kunovice ze dne 27.8.2013 s platností do 26.8.2014 pro silniční radarový rychloměr AD9C, výrobní číslo měřidla 04/0099 a osvědčení o proškolení policisty P. P. k obsluze předmětného měřicího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče.

Poté, co správní orgán I. stupně vydal v pořadí prvé rozhodnutí ze dne 9.1.2014, které bylo k odvolání žalobce zrušeno, byla správnímu orgánu doručena plná moc ze dne 7.1.2014, jíž žalobce zmocnil k zastupování v předmětném správním řízení pana P. K., LLM., trvale bytem P. 6, Čs. a. X. V rámci blanketního odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, doručeného Magistrátu města Ostravy 12.2.2014 požádal zmocněnec žalobce o doručování veškerých písemností na e-mail X.

Po zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9.1.2014 a vrácení věci Magistrátu k novému projednání nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání na 19.5.2014. Součástí předvolání k ústnímu jednání je i sdělení, že původní sdělení obvinění, které bylo uvedeno v písemnosti ze dne 7.10.2013 se mění na: „Neboť jste dne 15.9.2013 v 8:29 hod., řídil v Ostravě-Vítkovicích, na ulici Rudné, u Autosalónu Peugeot, ve směru jízdy na Ostravu-Porubu osobní vozidlo tov. značky BMW rz X, přičemž jste v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, neboť vám byla silničním radarovým rychloměrem AD9C změřena okamžitá rychlost 95 km/h a po odečtení možné odchylky rychloměru (- 3 km při rychlosti do 100 km/h) jste vozidlo řídil rychlostí minimálně 92 km/h, tedy jste překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy nejméně o 42 km/h“. Žalobci bylo sděleno, že se nařizuje ústní jednání ve věci přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu, § 37 odst. 4, § 37 odst. 5 správního řádu, dále podle § 36 odst. 3 správního řádu, že před vydáním rozhodnutí ve věci má možnost vyjádřit se k jeho podkladům s tím, že tuto možnost bude mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Dále mu bylo sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez závažných důvodů k ústnímu jednání, může být přestupek projednán bez jeho účasti (poučení dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 6.5.2014.

O termínu ústního jednání byl vyrozuměn rovněž zmocněnec žalobce, a to jednak na elektronickou adresu X s přípisem, že na základě žádosti zmocněnce je písemnost doručována prostřednictvím veřejné datové sítě na sdělenou elektronickou adresu. V přípise byl poučen dle § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a byl vyzván, aby potvrdil doručení zprávy datovou zprávou podepsanou elektronickým podpisem nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy. Zpráva byla odeslána 26.4.2014. Zmocněnec přijetí písemnosti nepotvrdil dle § 19 odst. 8 správního řádu, podle něhož v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou, podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila

jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Správní orgán I. stupně proto přistoupil v souladu s citovaným zákonným ustanovením k doručení vyrozumění zmocněnce o ústním jednání prostřednictvím držitele poštovní licence, a to na adresu evidovanou jako doručovací adresu v informačním systému evidence obyvatel, tj. P., M. 1482/11, přičemž zásilka byla správnímu orgánu vrácena 2.5.2014 se sdělením pošty, že na uvedené adrese zmocněnec žalobce nemá schránku. Správní orgán současně vyrozumění zaslal na adresu trvalého pobytu zmocněnce P., Čs. a. X (která je, jak vyplývá z obsahu nedoručené zásilky, sídlem městského úřadu, přičemž zmocněnec tam neměl domovní schránku). Zásilka byla připravena k vyzvednutí 2.5.2014, adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení. Zásilka byla vrácena odesílateli 13.5.2014 se sdělením pošty, že při doručování zásilky 2.5.2014 adresát nebyl zastiženo, téhož dne byla zásilka uložena, nebylo jí možno vhodit do domovní schránky, neboť na uvedené adrese sídlí městský úřad a adresát tam domovní schránku nemá. Zásilka byla vrácena správnímu orgánu I. stupně 13.5.2014. K tomu krajský soud uvádí, že sdílí názor žalovaného, že určil-li si zmocněnec žalobce doručovací adresu P., M. 1482/11, byl odpovědný za to, aby v daném místě byl na doručovací adrese obvyklým způsobem „vyhledatelný“ či „zastihnutelný“, a to především umístěním a označením domovní schránky, popř. zvonku. Jestliže zmocněnec žalobce neučinil vhodné opatření k tomu, aby v místě doručování byl „znám“, jde tato okolnost na jeho vrub, neboť adresátem označená adresa pro doručování má sloužit k usnadnění procesu doručování a nikoliv naopak k jeho ztěžování. Soud sdílí názor žalovaného, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když následně přistoupil k doručení zásilky na adresu trvalého pobytu, a to v souladu s § 20 odst. 1 věty první správního řádu, podle něhož fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 správního řádu), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věci podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Z výše označené doručky vyplývá, že při doručování zásilky na adresu trvalého pobytu zmocněnce dne 2.5. adresát nebyl zastiženo. Zásilka byla 2.5.2014 připravena k vyzvednutí, adresát byl o uložení zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Z ust. § 24 odst. 1 správního řádu vyplývá, že jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10ti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Krajský soud tak činí závěr, že v souladu s ust. § 20 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu fikce doručení vyrozumění zmocněnce o datu konání ústního jednání nastala dne 12.5.2014, tj. desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena. I zmocněnec žalobce byl v předmětném vyrozumění o datu konání ústního jednání nařízeného na 19.5.2014 kromě jiného poučen dle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že účastník řízení před vydáním rozhodnutí má ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům s tím, že toto právo bude poskytnuto v závěru ústního jednání po provedeném dokazování.

S ohledem na shora uvedené krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že jeho zmocněnci nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, a že ani nebyl poučen o tom, kdy se bude moci seznámit s podklady pro rozhodnutí a k těmto se vyjádřit.

Ze správního spisu Magistrátu města Ostravy se dále podává, že žalobce ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání dne 19.5.2014, ač řádně předvoláni, bez omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Provedl důkaz listinami, zejména pak oznámením přestupku ze dne 15.9.2013, osvědčením policisty P. P. o absolvování školení k ovládání rychloměru Ramer AD9C, ověřovacím listem č. 169/13, úředním záznamem policisty P. P., popisujícím zjištění přestupku a průběh kontroly a výpisem z evidenční karty řidiče.

Krajský soud má za to, že projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce proběhlo v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, podle něhož o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jak výše uvedeno, žalobce i jeho zmocněnec byli k ústnímu jednání dne 19.5.2014 řádně předvoláni, k jednání se bez omluvy nedostavili a správní orgán proto mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce, jakožto obviněného z přestupku a jeho zmocněnce. Po ústním jednání a před vydáním rozhodnutí dne 30.5.2014 správní spis již nebyl doplňován o žádné nové podklady.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30.5.2014, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 15.9.2013 v 8:29 hod., řídil v Ostravě-Vítkovicích, na ul. Rudné, u Autosalónu Peugeot, ve směru jízdy na Ostravu-Porubu osobní vozidlo tov. zn. BMW, rz X, přičemž v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, neboť mu byla silničním radarovým rychloměrem AD9C změřena okamžitá rychlost 95 km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru (- 3 km při rychlosti do 100 km/h) vozidlo řídil rychlostí minimálně 92 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy nejméně o 42 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a byla mu uložena sankce pokuty ve výši 5.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6ti měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, podal žalobce v zákonné lhůtě prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání. Magistrát města Ostravy usnesením ze dne 1.7.2014 vyzval zmocněnce žalobce k doplnění odvolání o náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 správního řádu, konkrétně o důvody odvolání. Současně byl vyzván, aby uvedl, v jakém rozsahu je rozhodnutí napadeno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. K doplnění odvolání mu byla stanovena lhůta 5ti dnů ode dne doručení usnesení. Uvedené usnesení bylo doručováno zmocněnci žalobce na elektronickou adresu pro doručování X, ovšem vzhledem k tomu, že adresát nepotvrdil převzetí písemnosti v souladu s § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu následující pracovní den (usnesení bylo odesláno 1.7.2014, jak vyplývá z listiny na č.l. 58), přistoupil správní orgán k doručení usnesení na adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel, tj. P. 1, M. 1482/11, a to v souladu s ust. § 20 odst. 1 věty první správního řádu, podle něhož fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 správního řádu), na adresu evidovanou v informačním systému od evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastížena. Z doručenky vyplývá, že při doručování zásilky

3.7.2014 adresát nebyl zastižen. Adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu zanecháno poučení. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 3.7.2014 a následně 15.7.2014 byla vložena do poštovní schránky. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10ti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Krajský soud tak činí závěr, že v souladu s ust. § 20 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu fikce doručení usnesení obsahujícího výzvu k doplnění odvolání nastala dne 14.7.2014. Na uvedenou výzvu nebylo reagováno.

Na základě shora uvedeného krajský soud neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce, že nebyl vyzván k doplnění odvolání. K tomu odvolací soud dále doplňuje, že v souladu s ust. § 34 odst. 1 a odst. 2 správního řádu byla výzva k doplnění odvolání doručována toliko zmocněnci žalobce, jemuž žalobce udělil plnou moc pro celé správní řízení a který byl oprávněn činit za žalobce, jakožto obviněného v předmětném správním řízení, všechny procesní úkony, resp. procesní práva náležící žalobci, jakožto obviněnému. Nejednalo se o situaci, kdy by žalobce měl v řízení osobně něco vykonat.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 25.8.2014 č.j. MSK 100814/2014 rozhodnutí správního orgánu změnil tak, že ve výroku o sankci pokutu původně uloženou v částce 5.500,- Kč snížil na částku 5.000,- Kč a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný napadené rozhodnutí doručoval zmocněnci žalobce P. K. na elektronickou adresu X, jak požadoval zmocněnec v přípise doručeném správnímu orgánu 12.2.2014. Vzhledem k tomu, že adresát nepotvrdil převzetí písemnosti v souladu s výše citovaným § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu následující pracovní den, přistoupil žalovaný dle § 20 odst. 1 věty první správního řádu, výše citovaného, k doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na jeho adresu pro doručování uvedenou v informačním systému evidence obyvatel, tj. P. 1, M. 1482/11. Z doručenky plyne, že při doručování zásilky dne 28.8.2014 adresát nebyl zastižen. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 28.8.2014, adresát byl o uložení zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Dne 9.9.2014 byla zásilka vhozena do poštovní schránky adresáta. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti, písemnost ve lhůtě 10ti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Krajský soud činí závěr, že v souladu s ust. § 20 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu fikce doručení rozhodnutí žalovaného nastala dne 8.9.2014, tj. desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena.

S ohledem na shora uvedené krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že k doručení rozhodnutí došlo až dne 15.10.2014, kdy jej zmocněnec žalobce našel ve své poštovní schránce po návratu z dovolené. Došlo-li ke spáchání přestupku dne 15.9.2013 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci 8.9.2014, není důvodná žalobní námitka žalobce, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím lhůty jednoho roku od jeho spáchání ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku nabylo právní moci.

Krajský soud nesouhlasí ani s výhradami žalobce, že v řízení před správním orgánem nebyli jako svědci vyslechnuti policisté, kteří obsluhovali měřicí zařízení, že

měření rychlosti nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla.

Podle ust. § 3 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (viz závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č.j. 5As 126/2011-68 ze dne 14.1.2014). V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět právo osoby, proti níž se vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz závěry v usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 126/2011-68).

V projednávané věci rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku, snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení – radarový měřič rychlosti AD9 – výrobní číslo 04/0099, jež naměřilo dne 15.9.2013 na ulici Rudná v Ostravě-Vítkovicích u Autosalónu Peugeot, ve směru na Ostravu-Porubu rychlost motorového vozidla žalobce 95 km/h (v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h v obci), po odečtení korekce měřicího zařízení ± 3 km/h činila výsledná rychlost 92 km/h. Jako podklad pro rozhodnutí správních orgánů sloužil dále ověřovací list č. 169/13 ze dne 27.8.2013 s platností do 26.8.2014, podle něhož silniční radarový rychloměr AD9C, výrobní číslo 04/0099 splňuje metrologické a technické požadavky na silniční rychloměry. Měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem bylo provedeno policistou, který byl k měření rychlosti uvedeným přístrojem řádně proškolen. V rozsudku č.j. 7As 18/2011-54 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky – důkazy dodané policií – jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy žalobce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě,

nepopírá ani, že jel rychleji než povolenou rychlostí a je si vědom toho, že spáchal přestupek, ovšem popřel, že by jel rychlostí 92 km/h a tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Žalobce s výjimkou obecných tvrzení zpochybňujících použití radaru v souladu s návodem k obsluze, žádná konkrétní tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že v souladu s návodem k obsluze vyškoleným policistou nebylo postupováno, resp. že naměřená rychlost neodpovídala skutečné rychlosti vozidla, nepředložil. Krajský soud zastává názor, že provedené důkazy nesvědčí o důvodné pochybnosti, že by naměřená rychlost byla ovlivněna nevhodnou vzájemnou polohou měřicího zařízení a měřeného vozidla. Jestliže shromážděné důkazy ve svém souhrnu prokazovaly stíhané jednání bez důvodných pochybností, a nebyly mezi nimi ani rozpory či nesrovnalosti, jak výše uvedeno, nebyly zde žádné pochybnosti o korektnosti měření, pak nebylo třeba dokazování doplňovat dalšími důkazy v podobě výslechu policistů a návodem k obsluze. Ze spisového materiálu plynou jasné důkazy o tom, že žalobce dne 15.9.2013 v čase 8:29 hod. řídil motorové vozidlo v Ostravě-Vítkovicích, na ulici Rudné, u Autosalónu Peugeot, ve směru jízdy na Ostravu-Porubu rychlostí minimálně 92 km/h a v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, tedy překročil maximální dovolenou rychlost jízdy nejméně o 42 km/h, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Soud má za to, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály, ve svém odůvodnění se dostatečně vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat a stanovené sankce. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.5.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně